Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1922 | 1. AARGANG

Hvorfor frygte døden?

Av *G. Milton Babcock.*

Hvorfor skulde vi frygte for at ta avsked med dette liv? Guds sønner ropte av glæde ved tanken om at kunde forlate sin aandelige tilværelse. Frygt og anger for det forbigangne, bedrøvelse over adskillelse og frygt for den ukjendte og mystiske fremtid; alt dette var lagt tilside og Guds barn glædet sig ved utsigten til at komme til jorden og bli iklædt legemer av kjød og ben, i hvilke deres aander kunde dvæle paa fremadskridelsens bane. Der var sikkerlig ingen graat eller bedrøvelse ved avskeden fra deres kjære dengang. Hvorfor skulde de her? Hvorfor skulde vi ikke føle trang til at si, som en god søster som døde for mange aar siden sa: «Naar I hører budskap om min død, la det første ord som I uttaler bli Halleluja.»

En stor vismand skrev for kort tid siden: «Døden er kun en anden fødsel — en ny skabning. Det er som at forlate en omgivelse og gaa ind til en anden. Det er morgenlyset som bebuder den nye dags ankomst. Vi har likesom barn været i mørke og holdt fast til de bekjendte idéer som vi kalder vore egne. Døden derimot aapner døren og lar sollyset komme ind. Hvorfor skulde vi frygte for dens straaler?

Kristus lærte: «Den som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve, og hvo som tror paa mig skal aldrig dø!»

Præsident Brigham Young sa: «Alle Adams sønner og døtre, som levet i overensstemmelse med det bedste lys og kundskap som de har, vil naar de gaar ind i aandeverdenen være glade og lykkelige i forhold til deres trofasthet.»

Videre sa han: «Dersom vi kunde se tingene som de er, og som vi skal se og forstaa dem, denne mørke sky over dødsdalen vilde være saa ubetydelig, at vi vilde vende om og tænke, efter at være kommet over: sikkerligen, dette er til den største fordel for mig i min hele tilværelse, for jeg har nu gaat over fra sorg, kummer, lidelse, pine, smerte og skuffelse, ind til en tilværelse hvor jeg tilfulde kan ha sand glæde og tilfredshet, i saa fuldt maal som dette kan opnaaes uten det kjødelige legeme. Min aand er sat fri, jeg tørster ikke mere, jeg blir ikke træt mere, jeg kan løpe, jeg kan gaa, jeg arbeider, jeg gaar og kommer, jeg gjør dette og hint, ja hvadsomhelst der blir forlangt av mig. Intet bringer lidelser eller foraarsaker træthet. Jeg er fyldt med liv, fyldt med energi, og glæder mig ved at være i min himmelske Faders nærværelse, formedelst aandens kraft.»

Døden er kun en slags søvn, og vi er ikke bange for at sove. Vi frygter ikke naar vi lukker vore øine om aftenen at vi ikke skal se morgenen. Vi glæder os ved leiligheten som vi har til at hvile vore legemer, saavelsom vore tanker og sind, fra livets mange bekymringer, og likesom forglemmer os selv for nogen timer. I sandhet, vi kan utbryte med den gamle sjømand: «O, velsignede søvn, elsket fra pol til pol.»

En engelsk officer sa at flere av de saarede, naar de blev bragt ind til hospitalene i den sidste store verdenskrig, uttrykte som deres sidste ønske at barnenes bøn skulde bedes for dem: «Nu jeg lægger mig ned for at sove». Da «B. L. T.» av Chicago Tribune hørte om dette, gav det inspirationen til at skrive følgende vers:

Solnedgang.

Naar min livssol synker ned
Hist bak havets dunkle vove.
Sig for mig at jeg i fred
«Har lagt mig for at sove.»

Reisen er nu snarlig endt.
Intet kan jeg derfor love.
Budskap jeg dog ønsker sendt:
«Har lagt mig for at sove.»

Intet mer at tvile paa,
Intet mer for mig at vove.
Barnas bøn jeg bede maa,
Før jeg faar lov at sove.

Hvem har lært paa veien frem,
Noget som gir større løn,
Og er bedre for et hjem,
End netop barnas lille bøn?

Da lægger de sit hode ned
Med tro paa sine bønner,
Og vaakner vist med samme fred,
Guds døtre og hans sønner.

Det følgende vers er omtrent indholdet av denne korte bøn, som saa mange millioner barn har lært at bede i deres spæde barndomsalder i Amerika.

Nu jeg lægger mig ned til søvn og til hvile
Og beder min Gud i naade til mig at smile.
Og skulde jeg dø, jeg vaakner igjen.
Ta, Herre, min sjæl til dit herlige hvilested hen.

Hvilket sidste ord vilde du ønske at si? Hvilke har andre sagt i deres sidste stund?

Sokrates, den vise mand fra gamle Aten, som bl. a. lærte om menneskets foruttilværelse samt sjælens udødelighet, sa til sine dommere, som dømte ham til at drikke den dødelige gift: «En mand som er nyttig for hvilketsomhelst, burde ikke beregne anledningen til at leve eller dø, han burde kun nøie overveie om det som han gjorde var ret eller galt.» Hans sidste ord var: «Crito, jeg skylder Æskulapius en hane; vil du erindre at betale denne gjæld.» (Æskulapius var den græske gud for medicin, til hvem haner blev ofret.)

Det følgende er fortalt om Saladin, den store ægyptiske hersker fra det 12. aarhundrede:

Ved hans sidste sygdom befalte han — forskjellig fra

den almindelige regel — at gardinene foran teltet skulde drages tilside, og en officer som utfoldet et flag til at utrope: «Se, dette er nu alt som Saladin, overvinderen av hele østen, tar med fra alle sine seire.»

Marquis Montrose, et medlem av den katolske kirke, blev av skotske presbyterianere dømt til at hode og lemmer skulde avhugges og disse deler hængt op i Talbooth Edinburg og andre byer i kongeriket. Hans sidste ord til skarpretteren var: «Jeg ønsker der var nok av mit kjød, saa det kunde bli sendt til alle byer i den kristne verden, som et vidnesbyrd om den sak hvorfor jeg lider.»

Sir Henry Vane, som kunde ha undgaat dødsstraffen ved kun at tilbakekalde nogen ord, som han hadde sagt imot Stuarts ugudelige hof, sa: «Jeg vil heller dø titusen ganger end at faa en plet paa min samvittighet.»

I Amerika har vi de udødelige ord av Lawrence: «Gi ikke op skibet,» og av Nathan Hall: «Jeg angrer meget paa at jeg kun har ett liv at ofre for mit land.»

Major Andre, den engelske spion, som blev dræpt av amerikanerne, kaldte de tilstedeværende frem og ønsket at de skulde bevidne at han døde som en modig mand.

Flere kvinder har ogsaa uttalt sig paa en slaaende maate: Madam Rowland, som blev henrettet efter ordre av den franske revolution, for hvilken hun selv hadde virket, uttalte før sin død disse ord: «Frihet, hvor mange forbrydelser er utført i dit navn!» En anden kvinde, omtrent paa samme tid, Madame de Stael, som var den mest indflydelsesrike kvinde paa den tid, og det blev sagt om hende, at hun var den eneste person som Napoleon frygtet. Hun bar sit vidnesbyrd like før sin død og sa: «Jeg har elsket Gud, min Fader, og mit land.» Lucretia Mott, den store kvækerinde, lærer og foredragsholder, som motsatte sig slavehandlernes vrede skarer, og som medvirket i at kalde det første konvent for at vinde stemmeret for kvinder, som blev avholdt i Seneca Falls, New York i aaret 1848, endte sit betydningsfulde liv med at si: «Dersom I beslutter at følge Lammet hvorsomhelst det leder hen, vil I finde alle veie behagelige og fred paa alle stier. La mig gaa! O, Herre, ta mig!»

Helen Hunt Jackson, amerikansk digterinde, som døde i aaret 1885, tilbragte de sidste aar av sit liv med at virke for dannelsen av sympati for undervisning og kristning av indianerne istedenfor at utrydde dem, sa om døden kun nogen faa dager før hun døde: «Det er kun at reise fra et land til et andet. Det eneste som jeg angrer paa er at jeg ikke har faat utført mere arbeide, og isærdeleshet fordi det var saa sent paa dagen før jeg begyndte at arbeide med alvor. Det forekommer mig som at der ikke er saa stor forskjel mellem dette og det tilkommende liv, som vi forestiller os, heller ikke saa mange hindringer.»

De sidste ord som vor elskede «Tante Em. Wells» sa, som svar paa en uttalelse om at «alle elsker Dem» var, idet hun spørgende saa paa taleren med et ironisk smil: «Jeg haaber at dette er tilfældet, og dersom det ikke er, saa kan jeg ikke hjælpe for det.»

Historien har været sen med at fortælle om kvinders sidste ord som en stille paaskjønnelse, antagelig av den grund at den store majoritet av kvinder, som store mænds mødre, kun dø med tanken paa sine barn.

La os nu ogsaa ta i betragtning hvad nogen Guds mænd sa ved deres sidste avsked. David uttrykte sig til sin søn Salomon i følgende ord: «Jeg gaar bort ad al jordens vei, saa vær frimodig og vær en mand, og ta vare paa Herrens, din Guds varetægt, at vandre i hans veie og holde hans skikke, hans bud og hans rette og hans vidnesbyrd.»

Simon fra Jerusalem uttrykte sig i følgende begeistrede ord, med taknemmelighet for opfyldelsen av det løfte at han ikke skulde smake døden før han hadde set den Herre Kristus. Han sa: «Herre, nu lar du din tjener fare i fred, likesom du har sagt, ti mine øine har set din frelse, hvilken du beretter for alle folks aasyn, et lys til at oplyse hedningene og til en herlighet for dit folk Israel.»

Paulus skrev til Timoteus: «Ti jeg ofres allerede, og min opløsningstid er forhaanden. Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løpet, bevaret troen. Iøvrig er retfærdighets krone henlagt til mig, hvilket Herren, den retfærdige dommer, skal gi mig paa hin dag; dog ikke alene

mig, men ogsaa alle dem som har elsket hans herlige aabenbarelse.»

Stephanus sa da han blev stenet til døden: «Herre, tilregn dem ikke denne synd!» Og som han sa dette sov han hen. Dette lignet meget Frelserens følelser, som da han hang paa korset, sa: «Fader, forlat dem, for de vet ikke hvad de gjør.» Likeledes naar han sa: «Det er fuldbragt.» Ja, hans forløsningsverk var fuldført. Han hadde paatat sig selv Adams saavelsom hans efterkommeres synder. Han utla en plan hvorved alle menneskers barn kunde komme tilbake til deres himmelske Fader og bli dømt efter deres gjerninger.

Nephi bad, idet han sa: «Jeg ber dig, Fader, i Kristi navn at mange av os, dersom ikke alle, maa bli frelste i hans rike paa den sidste store dag. Og nu mine kjære brødre, alle som er av Israels hus og alle indtil jordens ende. Jeg taler til Eder som en stemme utav jordens støv: Farvel, indtil den store Herrens dag kommer.»

Moronis sidste ord var: «Og nu byder jeg Eder alle farvel! Jeg gaar til hvile i Guds paradis, indtil min aand og legeme skal gjenforenes og bringes triumferende gjennem luften for at møte Eder foran den store Jehovas velsignede domstol, den evige dommer, som skal dømme baade levende og døde.»

Joseph Smith, denne utdelingsprofet, naar han følte at hans mission var endt, og overgav sig til dem som hadde saa ihærdig tragtet efter hans liv, sa til de forsamlede: «Jeg gaar som et lam til slagterbænken, men mit sind er fredelig som en sommermorgen. Jeg har en samvittighet som er fri for anklage likeoverfor Gud og mennesker. Dersom de tar mit liv, skal jeg dø som en uskyldig mand, og mit blod skal rope fra jorden om hevn, og det skal bli sagt om mig, «han blev myrdet med koldt blod». Og naar morderens kule gjennemboret hans legeme utbrød han: «Min Herre, min Gud!»

Nu igjen spør jeg: Hvilket ord skulde du ønske at uttale som det sidste? «Jeg har gjort det bedste jeg kunde! Eller: «Det er godt at ha levet et nyttig liv i Jesu Kristi Kirke!»

Under alle omstændigheter la enhver av os:

Leve saa at naar budskapet kommer,
At slutte os til karavanen saa lang.
Med glæde at møte hærskarernes dommer
Og kraftig istemme forløsningens sang.
Men ei som en slave i mørkeste nat
At kastes i skumle fængsel hen,
Og bli av alt sit kjære forladt,
Ei mere at finde en eneste ven.
Nei! Løft dit hode, for døden ei fly,
Men tænk kun at Gud som er kjærlig og øm,
Endskjønt det synes som mørkeste sky,
Maa alt kun betragtes som søteste drøm.

(Oversat av Aug. S. Schow fra «Improvement Era».)

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

1ste kapitel.

Vantroens urimeligheter.

Evangeliet er i sandhet et herlig system. La os søke at fatte det i det rette lys, oplate vore sind til at motta det, at vi i det mindste tildels kan forstaa dets storhet og skatte dets skjønhet.

De særegne mangler av den tidsalder hvori vi lever, fordrer vor dype og omhyggelige overveielse. Der har aldrig været en tid i menneskeslegtens historie, da lærdom og almindelig oplysning har hat en saa stor utbredelse som i denne tid. Pressen utsender stadig sine millioner av trykte sider, der spredes vidt og bredt som trærnes blader i løvfaldstiden. Bøker som omhandler alle mulige emner, kan kjøpes billig, og tidsskrifter, journaler og aviser, baade gode og slette, tiltrækker sig de unges opmerksomhet.

Aldrig har der været en tid som har utfoldet en mere anstrengt virksomhet end den nuværende. Hvem kan passere de opfyldte gater i de store byer, lytte til lokomotivets pulsering, maskinenes summen, se de forskjellige maater hvorpaa elektricitetens kraft anvendes, se de lange jernbanetog som drives med ild og vand fra land til land,

eller de prægtige skib, som glider henover det mægtige dyp, uten at føle at det er en alvorlig og virksom tid?

Og denne alvorlige, virksomme og tænkende tidsalder fordrer en religion som har liv og kraft i sig. Ikke en religion av kolde, tomme former og snevert sektvæsen, men en religion som vil tilfredsstille forstanden med sin sandhet, røre hjertet med sin kjærlighet, bøie viljen ved sin overbevisende kraft, glæde sindet ved sin skjønhet og opfylde sjælen med sin storhet. En religion behøves, som vil fængsle hele menneskets natur og vinde dets frivillige og hengivne hyldning; en religion, som bærer indtryk av dens skaper, og som iklædt alle elementene av sandhet og retfærdighet, skjønheten og herligheten av kjærlighet og magt, skal æres av alle som elsker sandheten, og frygtes av alle som elsker løgnen.

Det er en saadan religion evangeliet aabenbarer. Der er ingen motstrid mellem filosofi og tro, mellem videnskap og religion, hvorledes det end somme tider kan se ut for os; i virkeligheten er der fuldstændig overensstemmelse. Evangeliet indbefatter al filosofi.

Det er en skeptisk periode i de fleste unge mænds liv, da de er meget tilbøielig til at tvile. Da drar han sine tidligere overbevisninger i tvil, da gjør han indvendinger mot sine forut fattede meninger og er i stor fare for uten maal at drives omkring av bølgerne paa vantroens vidtstrakte hav, jaget av ethvert lærdomsveir og et offer for enhver teori som opstaar i menneskets opfindsomme hjerne.

Paa dette punkt er den unge mands tro paa Gud og mennesker i fare for at bli bortskyllet paa grund av misforstaaelse av videnskapens virkelige lærdomme, og ved deres eksempel, som søker at undskylde deres eget ugudelige levnet ved at plædere vantro. Denne periode av skepticisme kommer tidlig i livet, ofte mens han studerer ved et universitet eller kollegium, naar han begynder at tænke og handle for sig selv. Det er intelligente, ivrige, unge mænd med hjerner og evner, som er mest utsat for at bli berørt av tidens skepticisme.

Mange av disse unge mænd er oplærte i søndagsskolen; i 19—20 aars alderen kommer der imidlertid en forandring

over dem. De føler styrken og aandskraften av vaaknende manddom og den utilbøielighet mot autoritet, som er karakteristisk hos unge mænd i den plastiske periode. Et ungt menneske lytter til de lærde mænd der forkaster religionen; han læser nu og da et tidsskrift, fyldt med tvil og antydninger, og han begynder at tænke at hans tro kun er en følge av hans opdragelse, og at han under andre forhold likesaa godt kunde være blit en konfucian, en buddhist eller en muhammedaner. Maaske han møter en oplyst, men skeptisk ven, som fortæller ham at religion er bedragerі, og at bibelen kan være en meget god bok, men den er uten guddommelig oprindelse. Han sier med andre ord at disse ting kunde være passende at tro paa for kvinder og barn, men hvad ham selv angaar har han lagt denne tro tilside tillikemed sit barndoms leketøi.

Vor unge ven lytter med begjærlighet til alt dette nonsens, indtil han tilsidst foregir at tro at verden dannedes ved et tilfælde, regjeres tilfældig, og at alle ting som eksisterer kun er resultater av tilfældet.

Men der er en komisk side ved dette spørsmaal saavel som ved saa mange andre.

(Forts.)

Kvinden og prestedømmet.

Tale av apostel *Rudger Clawson,* holdt i Salt Lak City 3. april 1921.

Min kjære brødre og søstre!

Vi har hat et storartet møte i formiddag og er nu atter forsamlet i denne bygning, en stor forsamling av Sidste Dages Hellige, medlemmer av Jesu Kristi Kirke, den eneste kirke under himlen der bærer Frelserens navn. Det er en sandhet at han ikke er her tilstede med os personlig, men han er tilstede formedelst sin aands kraft og myndighet. Hans myndighet kaldes prestedømmet, det hellige prestedømme efter Guds Søns orden, og denne myndighet holdes av profeten, seeren og aabenbareren, præsidenten for Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. Dog hviler den ikke bare paa ham, men er i stor utstrækning utdelt

i kirken, og i visse grader paahviler den enhver mand i kirken som er værdig dertil.

Kvinden og prestedømmet.

Prestedømmet kan ikke mottas eller holdes eller utøves i nogen grad av kvindene i kirken, men ikkedestomindre nyter kvindene i kirken prestedømmets velsignelser gjennem deres mænd. Dette bevirker i stor grad egteskapets nødvendighet. Enhver kvinde i den modne alder og værdighet, som søker at opnaa en ophøielse og herlighet herefter, bør indgaa egteskap og bli beseglet til en mand for tid og evighet. Vi stoler paa at enhver ung kvinde i kirken, saavelsom den unge mand, forstaar ansvaret som paahviler dem for utførelsen av denne nødvendige ordinanse.

Prestedømmets myndighet og magt.

Prestedømmet, mine brødre og søstre, er helt i sig selv. Dog vet vi at det er delt i to store deler, nemlig det Melchisedekske eller det høiere prestedømme, og det Aronske eller mindre prestedømme, hvilket mindre prestedømme er et tillæg til det høiere prestedømme.

Det Melchisedekske prestedømme forvalter evangeliet og indehar nøklene til rikets hemmeligheter, ja ogsaa nøklen til kundskap om Gud. Derfor er i dets ordinanser en kraft fra Gud og guddommelighet tilkjendegit; derfor, uten ordinanserne og det hellige prestedømme, kan den guddommelige magt ikke utøves blandt menneskene. Derfor, hvorsomhelt i enhver kirke hvor Guds hellige prestedømme ikke findes, kan en saadan kirke ikke være Kristi Kirke.

Moses forstod meget godt dette store princip. Han holdt det høiere prestedømme. Han var en stor Guds profet, og han søkte flittig at helliggjøre Israels barn, at de kunde skue Guds aasyn. Men det staar i aabenbaringen, at de forhærdet deres hjerter saa de ikke kunde taale hans nærhet, og derfor svor Herren i sin vrede — ti hans vrede var optændt imot dem — at de ikke skulde indgaa til hans hvile mens de var i ørkenen, hvilken hvile var en fylde av Guds herlighet. Følgen herav var, at det

Melchisedekske prestedømme blev borttat fra deres midte. Men det mindre prestedømme, det prestedømme som indehar nøklene til englenes betjening og det forberedende evangelium, forblev i Israel helt ned til Kristi tid.

Vi lærer en stor lekse fra denne tildragelse, da vi forstaar, at formedelst deres hjertes haardhet, deres vantro og oprør, blev Moses og dette hellige prestedømme tat bort fra Israels barn. Saaledes er det ikke tilfælde med de Sidste Dages Hellige, fordi I vil finde det hellige prestedømme, det høiere saavelsom det mindre prestedømme, i alle Zions stave (stift) saavelsom vard (sogn). Hermed bevises vor himmelske Faders naade, store kjærlige godhet og ædelmodighet, da vi ser at Gud paa ingen maate anser personer, ti retten til at erholde prestedømmet tilhører enhver trofast mand i kirken — jeg tror jeg kan si den er hans guddommelige ret, ti saaledes er det.

Nu, brødre og søstre, vi sier til hele Israel: Ta Eder i vare for at forhærde Eders hjerter, og for oprørets aand og for avgudsdyrkeri, ti disse synder er store onder i Guds øine. Han fordrer ydmyge hjerter, flittighet og trofasthet til at underkaste sig hans myndighet. Jeg tror ikke der er noget sted i den hellige skrift eller i aabenbaringene, der saa tydelig forklarer storheten av prestedømmets myndighet som disse ord i Paktens bok, 84. kapitel, en aabenbaring git til profeten Joseph Smith. Sidste Dages Hellige, gi agt paa disse ord og overvei dem i Eders hjerter, ti Herren sier:

«Ti de som er trofaste og erholder disse to prestedømmer, om hvilke jeg har talt, og hædrer deres kald, blir helliggjort ved aanden til deres legemers fornyelse. De blir Moses og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rike og Guds utvalgte.»

Og videre: «Alle de som annammer dette prestedømme, annammer mig, sier Herren. Ti den som annammer mine tjenere, annammer mig.

Og den som annammer mig, annammer min Fader.

Og den som annammer min Fader, annammer min Faders rike, og derfor, alt det min Fader har skal gives ham.

Og dette er ifølge den ed og pakt der hører til prestedømmet.

Derfor annammer alle de som annammer prestedømmet, denne min Faders ed og pakt, som han ikke kan bryte, ei heller kan den rokkes.»

Men nu, merk Eder, der er en betingelse som er betegnende. Den er høist nødvendig:

«Men hvo som bryter denne pakt, efter at han har annammet den, og viker ganske bort fra den, skal ikke faa forladelse for sine synder, hverken i denne verden eller i den tilkommende.»

Saaledes lyder betingelsen. Hvis vi skal kunne erholde disse store velsignelser, maa vi være ydmyge, trofaste og retskafne, Sidste Dages Hellige.

Nogen passende spørsmaal til de som holder prestedømmet.

Nu, brødre og søstre, jeg sier søstre fordi — som jeg allerede har sagt — disse mottar prestedømmets velsignelser gjennem deres mænd. Sætter vi pris paa Guds prestedømme, denne guddommelige myndighet? Ærer vi det i vort liv? Ærer vi det blandt vore ledere? Lærer vi vore sønner hjemme nødvendigheten og værdien av prestedømmet? Mottar de disse formaninger i de forskjellige organisationer? Og dette fordi jeg mener at Guds prestedømme er en av de største gaver som er git til menneskene, ti det repræsenterer guddommelig myndighet. La os gi agt paa dette. Jeg beder at dets ansvar maa hvile kraftig paa autoritetene i Zions stave, og at de vil paase at den nødvendige undervisning blir git angaaende samme.

Nu maa Herren velsigne Eder, og velsigne vor præsident som saa herlig og kraftig har talt til os idag, samt præsidentene Penrose og Ivins. Vi har hat rik lærdom allerede. O, om vi tilfulde kunde motta det i vore hjerter og bringe det med ut i livet, hvor velsignet vi da vilde være! Maa Herrens aand fortsætte at være med dette folk og i de helliges forsamlinger, og maa den hvile paa

kirkens autoriteter og paa alle talere i denne konferanse, er min bøn i Jesu navn, amen!

(Oversat av Borghild Nilsen fra «Improvement Era».)

Et blik paa vor tid.

En mand skrev fornylig i et blad, at menneskene nu staar omtrent paa samme moralske nivaa som verdens frelser, Jesus Kristus, da han vandret her paa jorden.

Det er ogsaa kjendsgjerninger, at der i den senere tid er uttalt mange lovprisningshymner over det høie kulturelle standpunkt menneskene idag staar paa.

Visselig er menneskene kommet langt frem i oplysning og kultur; men at sidestille den med Jesus Kristus synes at være vel meget. Ti hele Jesu liv og levnet vidner om og beviser den høie moral som denne guddommelige person raadet over. Ved betragtning av tiden og menneskene idag, maa vi uvilkaarlig indrømme at det vil ta aarrækker endnu før menneskene kan tænke paa at naa op i høiden av den moral som Jesus Kristus besat.

Et blik paa den sidste store verdenskrig burde være nok til at bevise dette. Endog et mindre skarpt øie kunde med lethet trække ganske skarpe konturer av den moral som regjerer menneskene.

Det viste sig ved disse konturer, at moralen i mange retninger var ganske begrænset og meget utiltalende for den kommende verdensslegt at bygge sine fremtidige idealer paa. Det var en næsten dagligdags hændelse at soldater brøt ind i huser hvor vergeløse kvinder var skjult, skjendet dem (ja, endog smaa barn blev skjendet) og siden dræpte dem eller helt og holdent fuldførte sit ødelæggelsesverk paa anden maate. Mange andre tildragelser bidrog ikke mindre til at fremvise den daarlige moral som menneskene endnu besidder i mange retninger.

Det lovpriste og høit kultiverte menneske nedlot sig dypere end sin natur og kunde næsten sidestilles med dyrene. Det er ikke bare i krig at disse symptomer paa daarlig moral fremkommer; men ogsaa i deres daglige liv ellers, og til sine tider kan den helt og holdent regjere mennesket.

Det er endel av folkets lærere som i den sidste tid har rettet ganske skarpe angrep paa Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, fordi de tillot sine unge mænd og kvinder at danse. (Uagtet dansen blandt dette folk er likesaa strengt moralsk som deres religion.) Disse fanatikere der stempler dansen som et moralskt onde og en i høi grad demoraliserende idræt, ser desværre ikke de langt større moralske onder som ruller forbi deres egen dør og helt truer med at nedbryte den moral og de idealer som de kanske med møie og slit i mange aar har indpodet i sine sønner og døtre. De vil ikke se at tusener av unge mænd og kvinder gaar hen og nedsudler sig i det onde og helt og holdent ligger under for de laster som idag virker i høi grad demoraliserende og lammende paa menneskenes kulturelle fremskridt. Utviklingen har gaat raskt fremad i de sidste aar, kunsten og haandverket har gaat sin seierrike gang og feiret store triumfer, den har ogsaa skapt en flerhet av unge mænd og kvinder til dygtige kunstnere. Vi maa alle indrømme at det i sandhet er opløftende og ophøiende at sitte og lytte til hvorledes en kunstner kan fremlokke de herligste toner fra sit instrument, eller se et maleri som fremviser naturen i dens skjønhet og pragt; det løfter vor sjæl op fra det almindelig dagligdagse, og vi føler og ser foran os kun det som er godt ædelt og ophøiende.

Hvad der i høi grad virker hemmende paa menneskenes utvikling i alle retninger, er det store onde, nytelsen av berusende drikke. Denne ting som sløver og slapper vore aandsevner og nedbryter vort legeme, dyrker menneskene som en gud.

Ser vi f. eks. en ung billedhugger, hvorledes han ved sine evner og gaver, i forening med sin utdannelse, kan frembringe et kunstverk utmeislet i marmor, faar vi et litet bevis for hvilke store kundskaper og hvilken guddommelig magt vi er i besiddelse av og som er skjult inde i mennesket. Men nyter den samme mand berusende drikke, vil det straks forandre hele personen fra det fine guddommelige, skapende væsen til ett i alle henseender symbol paa det onde.

Offer for denne onde last nedbryter i menneskene det som vilde hjælpe dem til at bli fuldkomne væsener, likesom Gud er fuldkommen.

En ganske betragtelig del av verdens befolkning ligger under for denne last, som bringer saa mange i fordærvelse og ødelæggelse og som har bragt splid og uenighet ind i saa mange hjem, hvor der før har været fred og harmoni.

En anden moralsk fare, som idag ogsaa har grepet sterkere om sig end nogen gang før, og som virker likesaa skadelig, det er nytelsen av tobak og cigaretter. Likesom spartaneren i gamle dager opdroges med krigsvaaben i haand, saa opdrages nu de unge mænd med cigaretten i munden. Allerede fra barnsben av ser man dem følge sine forældres og søskendes eksempel og med flid forsøker at efterligne disse saa meget som mulig.

Det indskrænker sig ikke bare til de unge mænd; men ogsaa de unge kvinder findes at følge moten i denne retning. Der oprettes stadig bedre og høiere skoler for at lære den opvoksende slegt at bli dygtige mænd og kvinder i samfundet; men der gjøres intet for at avskaffe disse moralske onder, der i høi grad svækker aandsevnen og nedbryter menneskenes moralske karakter, og som bringer fordærvelse og ødelæggelse hvor det kommer. Folkets lærere og deres ivrige tilhængere staar ganske rolig og vil ikke se eller utslynge et eneste ord til varsko.

Som et himmelsk lys i mørket staar Jesu Kristi sande evangelium og maner menneskene til gode idealer, moralsk mot og fremgang.

Paktens bok lærer os med sit udødelige visdomsord, at sky disse skadelige, moralske onder som er nævnt, og den gir os forjættelsen, at hvis vi opfylder denne av Herren indsatte lov, skulde vi «finde visdommens skatte, ja kundskapens skatte». Og disse burde enhver stræbe for at faa, saaledes at det engang maatte straale som diamanter i den krone vi opnaar. Jesu Kristi Kirke fostrer i sandhet mange unge mænd og kvinder, der kunde staa som eksempel for den hele verden, og det fordi de opfylder Guds lov. Forældre som andre burde altid forsøke at indpode gode, ædle idealer hos den opvoksende men-

neskeslegt i saa meget, som det altid viser sig at være idealene som er motiv for den opvoksende slegts fremgang. Hvis vi kunde skape gode idealer i os selv og andre, leve os ind i dem, være ett med dem, vilde det snart revolutionere vor civilisation og høine vor livsførelses moralske nivaa.

Ved fødselen av gode idealer, og ved at ernære dem, kan vi skridtvis utvikle os til at bli fuldkomne menneskør. Derved kan vi forstaa den dype filosofi som ligger i den guddommelige befaling om «at være fuldkomne, likesom han er fuldkommen». Denne befaling blev ikke git menneskene for at holde dem for nar; muligheten for at vi kan bli fuldkomne «er virkelig tilstede».

Eyolf R. Larsen.

Smaapluk.

Grunden hvor et nyt tempel skal bygges i Arizona blev indviet den 28. november 1921, av præsident Heber J Grant. Der var ca. 5000 mennesker tilstede og der raadet en meget begeistret stemning.

Søndagsskolens julefest feiredes i Kristiania 2den juledag. Et mægtig juletræ var særdeles fint pyntet og barna marsjerte rundt og sang mange kjendte julesange. De blev alle servert med chokolade og julekake samt fik en pose med julegodt. Indbefattet i programmet var en serie udmerkede lysbilleder, anskaffet av Otto Gebhardt. Der var tilstede ca. 400 personer.

Nytaarsaften feiredes under de Unge Mænds og Kvinders Utdannelsesforeningers bestyrelse og var i alle henseender meget vellykket. 100 personer deltok i festen.

INDHOLD:

Hvorfor frygte døden?. . . 17
Filosofi av evangeliet . . . 23
Kvinden og prestedømmet . 25
Et blik paa vor tid 29
Smaapluk 32

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhaugstgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.